

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/38/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3217202368
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alica Beňová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3217202368.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Alice Beňovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a Mgr. Stanislavy Miklánkovej v spore žalobcu K. I. & I., s.r.o., so sídlom F., X. A. O. 24, G.: XX XXX XXX, zastúpeného Y. O. H. O. a F. s.r.o., so sídlom F., N. cesta XXX a U.. F. O., advokátom so sídlom F., X. A. O. XX, proti žalovanému U. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. XXX, o zaplatenie 459,98 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 22. decembra 2017, č. k. 4Csp/107/2017-62, takto

rozhodol:

Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaný **n e m á** proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. zamietol žalobu o zaplatenie 459,98 eur s príslušenstvom. Výrokom II. žalovanému proti žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou doručanou súdu prvej inštancie dňa 09.06.2017 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 459,98 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 359,78 eur od 26.09.2014 do zaplatenia, pričom svoj nárok odôvodňoval tým, že akceptáciou návrhu na uzatvorenie zmluvy o kreditnej karte zo dňa 22.08.2007 bola medzi predchodcom žalobcu - X. sporiteľňou, a.s. dňa 02.01.2008 uzavretá zmluva o kreditnej karte, na základe ktorej bola žalovanému vydaná kreditná karta Q. I. elektronická s úverovým rámcom vo výške 10000,- Sk a ročnou úrokovou sadzbou 17,50. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že banka, X. X., a.s. návrhom na uzatvorenie zmluvy o kreditnej karte zo dňa 22.08.2007 navrhla, aby klient - žalovaný s číslom účtu:XXXXXXXXX uzatvoril s Bankou zmluvu o kreditnej karte s podmienkami: typ kreditnej karty: Q. I. elektronická, výška úverového rámca: 10000,- Sk. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že zo zmluvy o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE zo dňa 25.9.2014 spolu s prílohou č. 1 zistil, že právny predchodca žalobcu (X. X., a.s.) postúpil pohľadávku voči žalovanému na žalobcu. Z Oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 07.10.2014 vyplýva, že postupca X. X., a.s. oznámila žalovanému, že dňa 25.09.2014 postúpila na základe Zmluva o postúpení pohľadávok č. 1352/2014/CE žalobcovi pohľadávku vo výške 459,98 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9 § 524 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka, § 497, § 708 ods. 1, 2, § 710 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1, § 2 písm. a), písm. b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 2 ods. 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že zmluva, z ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok, podľa tvrdení žalobcu ide o zmluvu o kreditnej karte zo dňa 2.1.2008, má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupoval žalovaný ako spotrebiteľ, ktorý poskytnutím finančných prostriedkov bankou uspokojoval svoje osobné potreby a žalobca resp. predchodca žalobcu vystupoval

ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu - banka. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola žalobcom resp. predchodcom žalobcu pripravená vopred na formulári vrátane znenia podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia žalovaným ako spotrebiteľom a preto na daný vzťah medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu súd aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka. Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. Základnou zásadou spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprijateľnú podmienku. Neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách sú absolútne neplatné, a teda nie je potrebné, aby sa ich neplatnosti spotrebiteľ dovoľával. Aktívnou vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preto nepostačuje, že žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu tvrdí, ale je povinný ju súdu aj preukázať. V danej veci žalobca súdu tvrdil, že X. X., a.s. a žalobca uzavreli dňa 25.9.2014 zmluvu o postúpení pohľadávok a relevantným oznámením o postúpení pohľadávky postupcom žalobca tak riadne hmotnoprávne preukázal aktívnu legitímáciu v tomto spore (rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Obo/210/01 zo dňa 11.3.2003). Súd prvej inštancie uviedol, že súdna prax sa už odklonila od tohto rozhodnutia Najvyššieho súdu SR. Odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napr. z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obo/40/2008 ako aj sp.zn. 1Cdo/76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodiť, že dlžník by nemohol namietat a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. Keďže z vykonaného dokazovania súd zistil, že uplatneným právom je právo žalobcu zo spotrebiteľského úveru zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorého poskytovateľom bola banka, súd je preto povinný skúmať, či boli splnené ust. § 92 ods. 8 Zákona o bankách, v zmysle ktorého môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou len vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškania splátok pohľadávky a klient je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, pričom tieto predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepredložil súdu písomnú výzvu banky - Slovenskej sporiteľne a.s. na splnenie dlhu, adresovanú žalovanému pred postúpením pohľadávky na žalobcu a ani doklad o doručení, resp. odoslaní takejto výzvy žalovanému. Za tohto stavu je potrebné konštatovať, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu žalovaného na tretiu osobu, ktorá síce nie je bankou, podľa zákona o bankách neboli splnené. Uzavretím zmluvy o postúpení nebol dodržaný § 92 ods. 8 zákona o bankách. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba splatná pohľadávka za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky a nepretržitého omeškania dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť kumulatívne splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie. Žalobca v konaní nepreukázal, že výzva v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, bola žalovanému zaslaná a doručená. Žalobca teda nepreukázal, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, pretože nepreukázal splnenie podmienok stanovených v § 92 ods. 8 zákona o bankách o splatnosti celej postupovanej pohľadávky. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalobcu že preukazovanie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách nie je potrebné, a to vzhľadom k tomu že zmluvné strany si dohodli otázku postúpenia odchylné v bode 19.16 všeobecných obchodných podmienok. Súd vyhodnotil túto zmluvnú podmienku umožňujúcu postúpiť práva zo zmluvy bez súhlasu druhej zmluvnej strany len banke za neprijateľnú, keď klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. Takéto konanie je v rozpore s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákona. Súd prvej inštancie sa ďalšími okolnosťami v spore majúcimi vplyv na nemožnosť uplatneného práva (§ 5b zákona č. 25/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) nezaoberal, pretože k zamietnutiu žaloby došlo v dôsledku nedostatku aktívnej legitímácie na strane žalobcu. O nároku na náhradu trov rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 CSP, tak, že hoci žalovaný bol úspešný (súd žalobu zamietol) a žalovanému voči žalobcovi by patril nárok na náhradu trov konania, z prejednávanej veci je zrejmé, že žalovanému žiadne trov nevznikli, preto súd rozhodol, že žalovanému nárok na náhradu trov nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Dôvodil tým, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktoré spočíva v nesprávnom právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu. Poukázal na § 89 ods. 1 Zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje alebo ak z povahy ich ustanovení nevyplýva, že sa od nich nemožno odchyliť, k čomu sa právny predchodca žalobcu dojednal so žalovaným podľa 19.16 obchodných podmienok k zmluve o úvere, podľa ktorých klient výslovne súhlasí s tým, že banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či banka vznikla v súvislosti s takouto pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. V tejto súvislosti poukázal na právne závery Najvyššieho súdu X. republiky obsiahnuté v rozhodnutí zo dňa 28.01.2009, sp.zn. 1Cdo/76/2007. Súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil platnosť ustanovenia bodu 19.16 všeobecných obchodných podmienok, ktoré považoval neplatné pre zjavný nepomer a nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach a rozpor s dobrými mravmi. Ustanovenie bodu 19.16 obchodných podmienok obsahuje: a/ jednostranný adresný právny úkon druhej zmluvnej strany (osoby, s ktorou banka uzatvára zmluvu), ktorým dáva vopred súhlas na postúpenie akejkoľvek pohľadávky voči nej, b/ dohodu, podľa ktorej pohľadávky voči banke môžu byť postúpené len s predchádzajúcim písomným súhlasom banky. V prípade súhlasu klienta (bod 19.16 veta prvá obchodných podmienok) nejde o zmluvnú podmienku, pretože nejde o dvojstranný právny úkon (zmluvu). I v prípade, ak by odvolací súd tento súhlas posúdil ako zmluvnú podmienku, nejde o zmluvnú podmienku neprijateľnú, pretože nespôsobuje žiadnu nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán. V prípade druhej vety bodu 19.16 obchodných podmienok, možno konštatovať, že táto časť zmluvy je oddeliteľná od zvyšku zmluvy. Ak by aj bola neplatnou, išlo by len o neplatnosť tejto konkrétnej časti zmluvy (§ 41 Občianskeho zákonníka), ktorou by neboli dotknuté ostatné časti zmluvy. Z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku je zjavné, že i súd prvej inštancie neprijateľnosť vyvodil len z tej časti ustanovenia bodu 19.16 obchodných podmienok, ktorá sa týka nemožnosti postúpenia pohľadávky voči banke bez predchádzajúceho písomného súhlasu banky. Veta druhá ustanovenia bodu 19.16 je však jednoznačne oddeliteľná od zvyšku zmluvy ako aj vety prvej ustanovenia bodu 19.16 obchodných podmienok. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že účelom tohto ustanovenia je len úprava výnimiek z bankového tajomstva. Toto zákonné ustanovenie neupravuje podmienky platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba podmienky, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Ak by teda došlo k porušeniu bankového tajomstva (čo žalobca popiera), toto by nevedlo k súkromnoprávnej sankcii v podobe neplatnosti postúpenia, ale iba k sankciám predpokladaným Zákonom o bankách, prípadne právu na náhradu škody. Poukazuje na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2008, sp.zn. I. ÚS 242/07 a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 28. apríla 2014, sp.zn. IV. ÚS 15/2014. Záver súdu prvej inštancie, že banka môže pohľadávku platne postúpiť len za podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách z tohto ustanovenia nevyplýva. Úpravu bankového tajomstva totiž nemožno považovať za dôvod obmedzujúci postúpenie pohľadávky, pretože účelom inštitútu bankového tajomstva je ochrana klienta banky pred zverejnením či podávaním informácií o jeho majetkových pomeroch. Nie je však vyložiteľný ako dohoda veriteľa s dlžníkom zakazujúca postúpenie pohľadávky. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 459,98 eur s 8% ročným úrokom z omeškania zo sumy 359,78 eur od 26.09.2014 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Zároveň uplatnil nárok na náhradu trov prvoinštančného a aj odvolacieho konania.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrili.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP /keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval verejný záujem/ v spojení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

5. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanému z pôvodného veriteľa X. X., a.s., keď pri postúpení pohľadávky nebol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách.

7. Odvolací súd považuje tento právny názor súdu prvej inštancie za správny a stotožňuje sa aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v celom rozsahu podľa § 387 ods. 2 CSP. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalobcu uvádza nasledovné:

8. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Preto nepostačuje, aby žalobca v súdnom konaní svoju aktívnu vecnú legitímáciu preukázal len oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi; je potrebné preukázanie platného postúpenia pohľadávky. Podľa § 526 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak dlžníkovi postúpenie oznámil postupca, dlžník nemá právo požadovať preukázanie postúpenia zmluvou o postúpení pohľadávky. To však platí len vo vzťahu k dlžníkovi, teda presnejšie vo vzťahu medzi účastníkmi zmluvy o postúpení pohľadávky na jednej strane a dlžníkom na strane druhej, nie vo vzťahu k súdu. Ako správne uvádza súd prvej inštancie, v tomto smere nastal odklon súdnej praxe od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obo 210/01, podľa ktorého relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu vecnú legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd z takého oznámenia vychádza bez toho, aby ako predbežnú otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Tento odklon od uvedeného rozhodnutia vyplýva napríklad z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Obo 49/2008 zo dňa 14.05.2008, ako aj z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Cdo 76/2007 zo dňa 28.01.2009, podľa ktorého v spore o neplatnosť zmluvy o postúpení, resp. v spore o splnenie neuhradenej postúpenej pohľadávky je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti ku skutočnostiam, ktoré majú za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu - zmluvy o postúpení pohľadávky, ak v konaní vyjdú najavo a z Občianskeho zákonníka nemožno vyvodit', že dlžník by nemohol namietať a súd skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, ak by toto postúpenie dlžníkovi oznámil postupca. K správnosti týchto záverov sa priklonil aj Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení, sp. zn. IV. ÚS 337/2012-19 zo dňa 03.07.2012.

9. Pre potreby ďalšej argumentácie považuje odvolací súd za potrebné opätovne citovať § 92 § 92 ods. 8 zákona o bankách: "Ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom."

10. Citované ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách neupravuje len administratívne povinnosti banky pri ochrane bankového tajomstva, ako to naznačuje žalobca v odvolaní, ale stanovuje podmienky platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky bankou, ide teda o lex specialis vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Občianskeho zákonníka o postúpení pohľadávky (§ 524 a nasl.). Tomu nasvedčuje jednak znenie citovaného ustanovenia ("...môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku... postúpiť"), ako aj jeho zaradenie do časti zákona o bankách, ktorej nadpis znie "Ochrana klientov a bankové tajomstvo". Účelom tohto ustanovenia teda nie je len ochrana bankového tajomstva, ale aj ochrana klientov banky. Citované ustanovenie stanovuje podmienky, za ktorých môže banka aj bez súhlasu klienta postúpiť svoju pohľadávku na inú osobu, čo výkladom a contrario znamená, že ak podmienky uvedené v tomto ustanovení splnené nie sú, banka postúpiť pohľadávku bez súhlasu klienta nemôže. Postúpenie pohľadávky bankou bez splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 92 ods. 8 zákona o bankách je potrebné považovať za konanie v rozpore so zákonom a takýto úkon je absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka, pričom na absolútnu neplatnosť právneho úkonu má

súd povinnosť prihladať ex offo. V danom prípade, keďže právnym predchodcom žalobcu bola banka, bolo správne, že súd prvej inštancie zisťoval, či boli pri postúpení pohľadávky na žalobcu dodržané podmienky ustanovené zákonom o bankách, teda, či postúpenie pohľadávky bolo platné.

11. Žalobca ďalej v konaní namietal, že podľa § 89 ods. 1 zákona o bankách, podľa ktorého banka alebo pobočka zahraničnej banky si so svojim klientom môžu zmluvne upraviť práva a povinnosti z obchodov odchylné od zákona alebo osobitného predpisu, ak to zákon ani osobitný predpis výslovne nezakazuje, došlo k odlišnej dohode medzi klientom a bankou týkajúcej sa postúpenia pohľadávky, a to v zmysle bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie o tom, že vyššie uvedené dojednanie medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je neprijateľnou podmienkou, nakoľko spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán, nakoľko ustanovenie vylučuje možnosť dlžníka postúpiť svoje pohľadávky voči banke bez jej predchádzajúceho písomného súhlasu a na druhej strane oprávňuje banku kedykoľvek postúpiť akúkoľvek pohľadávku na tretiu osobu aj bez súhlasu dlžníka. Ustanovenie bodu 19.16 Všeobecných obchodných podmienok je potrebné brať do úvahy ako celok, a nie len jej časť, ktorej by sa prípadná neprijateľnosť zmluvnej podmienky týkala tak, ako to naznačuje žalobca. Zároveň je zrejmé, že takéto dojednanie nie je jednostranným právnym úkonom žalobcu, nakoľko je nepochybné, že Všeobecné obchodné podmienky sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, na ktorej sa zmluvné strany dojednali. Preto ak si právny predchodca a žalovaný takto upravili možnosť postúpenia pohľadávky, je takéto dojednanie neplatné pre rozpor so zákonom.

13. V tomto prípade žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal pohľadávku proti žalovanému nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky.

14. Odvolacie námietky žalobcu boli preto nedôvodné.

15. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

16. V odvolacom konaní mal plný úspech žalovaný, preto mu vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP. V konaní mu však žiadne trovy nevznikli, preto odvolací súd vyslovil, že žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

17. Toto rozhodnutie bolo senátom krajského súdu prijaté jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).